vere staret compositum: qd enim pro posito sufficiens quod sustat Unio, ac per consequens Unio ut dicta ab aõe eductiva è superflua. Stat qd natura tunc sit diceretur decipiens, sed et ... diceretur decepta sui natura, et non diceretur Unita, quod ... quia aña Rationalis sit dicitur Unita per Unionem, et per talem Unionem non dicitur decepta: quod aliter aña rationalis per eandem diceretur tum decepta, et non Unita per eandem eandem.

Objes 4.to Aõ productiva sanguinis Christi Domini è ejus Unio ad Verbum: quod est aõ productiva ... corporea eius ejus Unio ad naturam. Resp. Neg. ant. (quid quid dicant Thomistae) quia si sanguis demitteretur ab ... Divino adhuc conservaretur per eandem aõem qua nunc conservatur; et tamen non esset Unita Verbo: quod Resp. Neque ex hoc sequitur quod Beata Virgo non sit Mater Christi, quia ut sit propriè Mater, sufficit quod ab illa sit producta Unio physica quae datur inter naturam et ... Christi Domini vel, ut alii pie arbitrantur, quod Unio hypostatica, quia intervenit inter sanguinem Christi, et Verbum Divinum fuerit producta ab aña Beata Virgine elevata.

Ad plenam intelligentiam dictorum quaeris adverte, quod si Unio consisteret in aõe productiva extremorum, quod acquireretur nova species natura, denovo crearetur aña rationalis, quod è falsum. Adverte et quod si Unio foret aõ extremorum productiva compositum sanum eet totum creatum, quod omnes negant. Adverte et, quod si alii Sancti Patres, ut Sanctus Leo, et Fulgentius dicunt, quod natura ... Christi Domini ipsa assumptione fuit creata, non velle constituere inter eas actionem et unionem identitatem, sed sit velle de alios hereticos sanguinem Christi Domini non fuisse productam prius in aliquo instanti reali, et postea in alio instanti Unitam.

Adverte etiam de aliquos apud compita

dicit

disp. 14. Sec. 2. n.º 8. Unio enim non ẽ extrema et ultima di-
nam, q.a ultraq Dina ẽ quid ex se ... et nõ põt pertinere ad
Constitutionem Compositi. Unde q̃uis efficienter concurrat ad
Compositum Constituendũ et destruendũ non concurrit Probr. de
inde qui eodem modo poteris dici parietem ẽ album calida,
Ergo idũ Wa qui parietem, et tame et illam ultimadinã:
Denique q.o Angelus natr nõ põet videre intrinsece Compositum
nãle, q.a Angelus nãlr nequit videre ultimam Dinam

Adverte est Contra allicq x.a ipsum mei
Complementum ... Sõe 3. Pbam non ẽ detractam ad Dinam;
Unde quivis contrarij dicant oia accidentia, tam nãlia qui
Supernãlia ita ẽ detracta ad Unum n.º Subtum, ut alteri
nequ Divinus ẽ poĩnt, qua facilitate idafrant á nobis ne-
gatr; nam libere, et absq fundo dicut accedere ex gratiam,
qua sit in Pro neq Divinus poẽ existere in Xpõ . sine indicia
eiusd. spei, et nulla apareat firma rõ; qd si dicant hoc á
nobis tribui Unioi, qd nec Divinus põt ẽ in alijs extremis,
ẽ diversa rõ, quia Unio ex suo conceptu est, qd sit affectio
hij accidentij hi subto; in albedie eo, et gria libere fingitr.

Ex dictis colliges Rem entem supera-
ditam non q dictis Constituere Unionem, ẽ Modum quendam sub-
stancialem. Qd aut hic entis sit mis Pbatr, quia ea modi
Consistit in eo qd nõ poĩt ẽ divinus existere separatus a sua
realitate; atqui ita se hẽ Unio: ergo &. Pbatr minor ex
omnibus controversia 4.a n.º 19. Quia si Unio poẽt existere
Sine mã e fõã esset indiferens Unio ut Uniret mã, e Fõã;
sicut sunt indeferentes mã e forma ut Uniantr Unioni, q.a
existere valeat, quin Uniantr p Rem Unionem: ergo Unio potest
Uniri p Unioe superaditam, et hoc p alliam, et sic in infinitũ. qd sit
Subcalis pñt, q.a intenditr ptor Compositum, aq adeste nõ disquitr.

Seo 2.a

Sectio 2a.

An compositio Physica dicat una, an duplex unio?

Nobilius Logicus asserat dari unam tantum unionem. Ita Ovied. Contr. 4a. q. 2. § 2. nº 9. Ostia Citans Vasquezium, dicens quod tam Scotus? eē oīo vaīn disp. 4a. Sect. 2 Subsect. 9. nº 92. Compton disp. q. 24. Sect. 6. n. 5. Card. Tellez. Sl. et Cursus Frani. q. 28 nº 1552. Pbatr, quia unica unio sufficit ad efficiendum compositum: ergo alia ē superflua. Pbatur ant. quia unio ex sua rōe et eēā ē unire duo extrema: ergo petit eēāliter utrumque extremum afficere et connectere: ergo semel posita una unione, ad quid requiritur altera?

Item contrarij unam unionem requiri ut mā uniat fōae, et alteram ēē requiri ut fōa uniat mā. Sed contra, quod inintelligibile ē, quod mā sit unita fōae, et nō sit fōa unita mā. Dicunt contrarij, quod tunc dicitur extremum unitum, quando unio ē in illo recepta; unde si nō recipiatur in illo, nō unit tale extremum. Sed contra efficaciter, et evidenter, quia hoc quod ē recipi nō convenit ab unione, sed a passione: ergo tam unit extremum per unionem, quā receptionem secum affert, quam per unionem quae nō ē recepta. Ostenditur hoc, quia unio ēēt in contrarioz sīā pōt creari; atque tunc nō erit recepta, et tn adhuc erit uniens extrema: ergo recipi ē quid totaliter extraneum a rōe formali uniendi, ac proinde unio stat in ipso nexu copulative, sicut afficit duo extrema, quin sit necessaria receptio. Cōfirmatur ex Symbolo D. Athanasij: Sicut anima et caro unus ē homo, ita Deus et homo unus ē Christus; atque inter rationem compositi D. et Dei? datur una tm unio, ut dicunt contrarij: ergo ēt inter corpus et animam.

Pro contraria sīā stat Scotus in

2.

in 2.º disp.ne 5. et alij Scotistæ apud Poncium disp. 5. q. 3.
n. 31 Hurtad. Amicus, et alij citati á N. C. Trinitario, stat.
est S. 1. Sup. p. 1. n. 367. et sup. Conclusio S. 1. Objectio 1.ª q.ª Unio
substantialis debet identificari cum utroque extremo, siquidem definitur vin-
culum duorum extremorum: ergo debet relinqui in utroque extremo; sed una
unio non potest relinqui in utroque extremo, tum quia in composito humano
si unio est corporea, non potest relinqui in anima, tum quia plures
Doctores in uno tantum relinquitur: ergo debet dari duplex unio una,
qua se teneat ex parte materiæ, et trahit intrinsece ad formam, alia qua
se teneat ex parte formæ, et trahit intrinsece ad materiam. Respondetur distinguendo antecedens, debet
identificari cum utroque extremo, hoc est relinqui, nego antecedens, hoc est intrinsece
afficere utrumque extremum, concedo antecedens. Stat enim hoc sub dicitur
Unio vinculum duorum extremorum hoc est afficiens intrinsece
utrumque extremum. Dices cur ergo non definitur vinculum unius
ad alterum, si se tenet ex una tantum parte. Respondetur id est, quia est vinculum
non consistit in relatione, sed in eo quod intrinsece afficiat duo extrema.
Objectio 2.ª [illegible] S. 1. Relatio
definitur huius unius ad alterum, et huius duorum; sed quando inter duo similia
dantur duæ relationes, ex eo quod per unam refertur unum extremum
ad alterum, et per alteram illud alterum ad primum extremum: ergo
est unio partialis definietur vinculum unius ad alterum, et ex alia
parte correspondebit altera unio quæ similiter definiatur; sed quando ex
illis conflabitur unio adæquata, et definietur duorum vinculum, sic
dat relatio adæquata huius duorum. Hoc argumentum [illegible]
non distinguentem relationem ab extremo, et tamen nil valet; sed quando duplex
relatio solum consurgit ex duplici allegatione in recto et in obli-
quo. at vero unio est vinculum medians inter utrumque. Similiter
ergo hoc in sententia distinguente relationes, negando consequens, quia relatio
non est vinculum, neque est in se lata extremo, ideoque non sufficit una
ad denominandum hoc alterum sibi illi, et illud sibi huic

at vero

At ciò Unio ē vinculum duorum, Unde impossibile ē Unire Hoc extrinsecum illi, quin illud dicatur Unitum huic.

Objec 3.º Ego eodem S. Thoma: ex eo qd. Unio Hypostatica denotet hũm humanitatem Unitam Verbo, et nõ Verbum humanitati dicitur Una. Sed nõ denotat Unitã gra, et gra Unita nõ: gõ ex eo dabitur duplex Unio. Resp. Neg.do Maj. q.a tam Unitum ē Verbum humanitati, qm humanitas Verbo, Utriq. namq.e ē Equa inesciã illa Unio, qmvis Idolum Reciprocat in nõ hũna Xti Domini et trat ad Verbum.

Dis 2.º Pro eod. S. T. Illa humanitas dicitur assumpta á Verbo, et nõ Verbum ab humanite: gõ Solum humanitas ē Unita Verbo, et nõ Verbum humanitati. Resp. negando Cõnãm, q.a assumi ē euehi ad aliquẽm statum, et Ista humanitas ē euecta ad altiorem, q. facta fuit Deus, ꝑ Cõicatõem idiomatum; Verbum vẽ Diminuẽm potius (si licet dicere) se posuit in statu imperfectiori x.a illud Pli ad Philipenses 2.º Semet ipsum exinanivit formam Servi accipiens; at Unio nãis ē admitendum in Verbo, q.a impossile ē, qd Unio Uniat Nãm humanam Verbo, quin Verbum Uniatur humanitati.

Dei 2.º Unio ē extrinseca Verbo: gõ Verbum nõ põt dici Unitum humanitati. Resp. Neg. ãns, qmvis Hoc afferat S. T. cum Hugone, et aliis, ap. lerisq. in Theis negatur, tum q.a si ea Unio eẽt extrinseca Verbo, nõ magis Verbum diceretur Hõ, qm paries Cognitus, et consequenter Verbum ipse tantum esset Homo, qd. plurimi evidet. tum maxime quia eod. mõ humanitas diceretur Unita Patri Eterno, ac Spiritui S., quod est Contra fidem. et Cõbatur Hoc, quia dispositiões sunt eadem in orde ad Verbum, ac Patrem Eternum, et Spiritum Santu, et Unio eod. mõ afficit qm cumq. ex personalitatibus cum Utriq. sit extrinseca.

Objec 4.º

Objec. 4.a Rod. Comio: q̄ hec duo denoānt respective ad invicem, nō suffit unitas respectivi, sed debent necessario admitti duo, & q̃ ista duo ad invicem referantur; atq non solum mā denoāt unitā formā, sed et fā denoāt unitā mā: qō requirit duplicem unionem, qa referantur ad invicem extrema. Resp. in primis ex arguō probare unionem nō unire extrema sed unita supponere, quia ratio uniti resultat post unionem, sicut ratio producti post productionem; et sine pace regii relationes extrinsecas advenientes, quas scholastici propugnant, q.a hae relationes sunt post effectum, quem illorum dicit praestari ab ipsis relationib, et nō ē intelligibile quomodo possint ēē post effectum ab ipsis provenientem ∋ eo qd ab ipsis proveniat.

Resp. 2.o Ad arguūm maiorem nō esse verām in respectivis, prout sunt extrema unita, licet posit esse vera in aliis respectivis; ratio ē, q.a in extremis unitis, cum unio sit vinculum duorum, sufficit una unio ad unienda extra; at nō ad extrema silia tenere nō sufficiet unus respectus, quia relatio ē ratio unius ad aliud, et q̄ hec diversificantur extrā, diversificantur relationes.

Objec. 5.a Pro eod. Poncio: ab unita unione nō possunt provenire denoāes diversa, scilicet qd mā sit unita forma, et fā mā: qō prob.r contrarie, q.a aliter unio erit materialitatio, et informatio. Resp. negō. ans, quia in sequentibus inquis compositis, qm eand formam diversis subiectis diversam dare denoaōem, ut reg. visio denoat subiectum videntem, et parietem visum. ac similiter generica forma ... denoāt causam efficientem agentem, et mām patientē, et formam productam, &c.a Ad confirmaōem dicimus ē, qd eadem et unita unio ē materialitatio prout se tenet ex parte mā, et informatio

et infraõ sicut se tet ex pte fõrã.

§. I. viz jvz

In quo extremo recipiatur unio?

S. Suarez et alij ideo admittunt unionem duplicem in composito, quia non inveniunt locum, cur mã recipiat potius unionem quam fõrã; unde asserunt unionem mã ad fõrã recipi in mã, et unionem fõrã ad mam recipi in fõrã. Unionem subiectatam in mã materialitationem appellant, receptam vero in fõrã informationem, et ex his duabus unionibus consurgere unicam unionem totalem; Sed iam diximus sufficere unam, et de receptione statim assignabimus locum.

S. Gratensis, et Vasquez apud Dupont. Unicam admittunt unionem, sed receptam in fõrã. Unde cum in hoie anima sit spiritualis, tenent unionem dari esse spiritualem: dicunt hi Doctores unicam esse unionem, quia unica sufficit recepta in fõrã, quia tota activitas agentis est circa fõrã: Denique in hoie spiritualem dicunt, quod cum recipiatur in anima quae spiritualis est, debet etiam esse spiritualis haec unio, cum fõrã corporea nequeat recipi in subto spirituali; quia est improportionata subto spirituali fõrã corporea. Quod sit unica, non impugnamus, imo supra pro unica unione propugnaverimus, quoad receptionem in subto mã et fõrã.

Unica unio, quae reperitur in composito, est in mã recepta. Ita comm. Dtrou. 4. q. 3. n. 3. Compluts. disp. 14 Scõe 7. n. 2. Pbatur, quia hoc, quod est recipere, est proprium mã: quo mã est quae recipit unionem. Pbatur, quia mã est pura pã in hoc componendi; sicut etiam fõrã in eadem hoc componendi est purus actus: atque unio pertinet ad hoc componendi: quo non potest recipi in fõrã, quae est purus actus in tali genere, sed in materia,

qua

quā ē pura pōā.

Atrie ad locūm Sᵃ pōta im, scilicet totam vim agentis cū Certā Formā, negat cuiciis, qd vis agentis sit in ordine ad receptionem unionis in Fā; sino sicut vis agentis ē ad producendam Formam ex mā (intellige de māli) ita sibi dici, qd vis agentis sit ad educendam unionem ex mā.

Dices Globrazquo: Fā ē indiferenz ut uniatr mā: gō dēī detrahi g unionem receptam in ipsa Fā. Respr. 1º Cum Oviedo retorq. argumim, quia mā etiam ē indiferens ut uniatr Fā; et tñ eius indiferentia tollitr per unionem receptam in Fā xᵃ ipsum: gō ēt poterit tolli indiferenciam g unionem receptam in mā xᵃ nos. Deinde respr. qd si unio crearer, nulla tunc datr receptio, et tñ tollitr idnā Fā, cum iam sit compositum constitutum: gd 3º Denique Respr. sufficienter detrahi Formam g unionem receptam in materia q. sufficit qd unio Formam afficiat, ut illam detrahat quin recipiatr in Fā, ut certe detrahit unio hypostatica Verbi Divini, quamvis in V. Divino ñ sit recepta, sed in carnē.

Adverte hic actionem et trahim recipi in eod. subto; unde cum aō generica recipiatr in mā, dēī et eius tñ, nempe unio recipi in mā, quia generaō trahit ad unionem, imo xᵃ eumd. Doctorum q. in aōe generica consistit unio; q. mo gō ñ recipietr in mā unio, si ē idem cum actione generica? Adverte ēt Agām tenere unionem recipi in mā, sub. et Fā, quia ā anima defendit ens corporeum recipi in subto spirituali, qd ēt hic complexus Cristis nº 1. dicit non ēē impossibile: sed in speciis ā loc mam alibi declaravimus mentem. Licet loc ē dᵃ opinionem Coēm, quā requirit subtum māle et corporeum ad receptionem Fā corcā, q. dē Fā

pria proportionari Subiecto; Denique licet Sua Ag. pot defendi, attamen maior Congruentia e, qd recipiat unio in ma proter Voces S. datas, q. proprium e ma recipere.

Adverte ei Dra Curtadu adhoc ut Ly mutetur, et perficiatur, n ee necarium, qd Prae recipiat. Nam si unio Creata adsq dubio ma esta erunt unita, esta afficiat mam; sic ei subsistia Verbi Divi perficit Lanitem, et tn n recipitr in Lanite. Adverte ei Dra S. T. tam Verbum d. dici unitum Lanitati, qm Lanitem V. Dino, licet V. D. n recipiat unioem. §

Dices: si unio sit insecta V. Divo, Verbu Divini Mutari et perfici; ad hoc ninplicat. qo ei implat qd Verbum dicatur unitum Lanitati insecta. Ret. D. ipso Negat. Mai. q. V. Divinu nec perficiatr neq mutatr licet insesse unatr Lanitati, et Lao huius e q. V. Divinu e ex eea sua immutabile, et e completam, nullam dicens Valuie et qualitem; unde pot ee perfectivum alterius, ut e Lanitatis, quia perfectiori mo pot supplere defectum alicuius Creati per intimam sui conjunctioem cum illo; unde q. Loir dicitr V. Divinu se Lere p mum qui hi; sit

§.us 2.us

Quid sit purus terminus

Trium insectum in Sensu Latiori pot deffiniri: id qd insesse unitr alteri lectioem excludens; sicut supra q. Agam deffinivimus subtrum, id, qd e privatio illius recipiens. In isto sic legit Arg. et Oviedus Curtadum deffinientem trium insectum p id qd n e insectum, ubi pro negaoem sua negaois tradidit illius desinioem insectum namq dicitur e negao insesi. Oviedus S.a citatus n.o 27 deffinit trium insectum in Lum mum: id qd pertet ad Constitutioem unius p se

p.ª qm deffinicem dicit aoēm n̄ ē misclam trō? Sic vul-
gariter dicitur mixta trō, hoc ē improprie. et n.° 28 dicit
ēt poē deffiniri (si aō dicenda sit mixta) id p qd Natū
Constituitur producturum, & cum q componit vnum perse; Neq̄
dictio danda ē (inquit Oviedus) hij deffinitio plūr disiunctioem,
q.ª si pīa, qua nequeunt explicari p vnicam pōnem.

Sed melius cum Argō deffiniendus ē tris
mixtus in hunc modum: ille qui ē, et p se vnitur alteri, exclu-
dens quā cā mālis et Natās. quā deffinitio competit verbo Dīno,
qd vnitur hanitati excludendo qās cā mālis, q.ª V divinum n̄ susten-
tat hanitatem nec recipit, q.ª ē completissimus et nullam
dicit vanitatem; excludendo ēt qās cā Natis, q.ª Verbum d.
n̄ pōt teri teim Nri q.ª Nia, ut inquit ōpromus, ex suo essenciali
Conceptu ē quid inoplenum, qd n̄ Eet verbum Dinū: Vnde pote-
rit inferre Verbum Divinum incesse vniri hanitati, quin per-
ficiatur, imo perficiat, quin inferat, sed compleat, quin re-
cipiatur, aut recipiat, sed inesse vniatur

Queres hic & Vnio physica sit extremis
mixta? Retr affīe, et rao ē, quia Vnio hipostatica ē mixta
extremis: gō ēt Vnio plīa. Probatur ulterius, q.ª mā n̄ Vni-
tur Nra, sicut complexus dbo: gō ē p Vnioem mixtam: demq̄
quia mā componit mixte, atqui Vnio ē compositio physica:
gō ē mixta. Neq̄ dicas aoēm ē, exclam pho: gō 9seqentr
Vnio cum ē exclam extris. Retr negdo conām, dira rao ē
in phimis n̄ aoē Dna, qua n̄ pōt Diuinitas addere, neq̄ hic
ē mixta, cum Deus producat absq̄ mixta additione aoīs.
deinde in aoib. tertienntib. dira rao ē, q.ª plimu n̄ 9ponit
Mediante aoē; at vō mā cum Nrā Componunt vnum perse.

§ 3.ª

De

De unione animæ rationalis

Quia S. Thomas duplicem admittit unionem in composito physico, ideo in hac sectione agit de unione animæ. Sed quia nos unam tantum agnoscimus unionem, ideo solum in hac sectione agemus de aliquibus questionibus pertinentibus ad hanc materiam. Dicitur 1.a Conclusio: Unio prima non producitur ab anima geniti. Probatur quia anima non producit aliquid in corpore nisi unita; atque ante hanc unionem non est unita: ergo non producit hanc unionem. Probatur maior: quia non existit nisi unita: ergo cum non possit operari nisi unita, non potest producere aliquid nisi unita: ergo etc. Confirmatur, quia aliter anima Christi produceret suam unionem ad corpus, posset per naturam resurgere, quod est contra.

2.a Conclusio: Uniones per nutritionem acquisita producuntur ab anima geniti. Probatur, quia tunc non apparet aliud agens accommodatum. Confirmatur, quia anima est causa illa nutritionis: ergo et sua unio acquisita. Dices: 1.a unio est eiusdem rationis cum 2.a Sed 2.a producitur ab anima geniti: ergo et 1.a. Resp. Nego consequentiam, quia in productione 2.a unionis non apparet alia causa, nisi anima geniti; at in productione 1.a unionis est anima matris, et causa agentis si loquamur de generatione equorum vel sufficienter approximata ad producendam unionem.

3.a Conclusio: Unio inter materiam et formam producitur ab anima generantis, et si generatio ab anima disjuncta producitur per potentiam genericam. Ita communis sententia. Probatur, quia non producitur ab anima geniti ut manet probatum, deinde non apparet aliud a quo producatur: ergo producitur a generante. Dices 1.o producitur a solo Deo. Resp. non esse recurrendum ad causam hanc quando potest assignari causa 2.a

Dices 2.o Partis aqua, quæ coniungitur

ↄ alliā p̄roducit Sui Unioem̄ ad alliam: ḡo et Anima geniti p̄roducet Sui Unioem ad Corpus. Resp. negd. coā quia pars aquā ē iam Conjuncta ↄ mā, et produx sic p̄ōt producere Unioem̄ Sui ad alliam p̄eim̄ Mā; Sicut Similiter aña geniti post Conjunctionem ↄ Mā p̄roducit Sui Unioē ad alliam p̄eim̄ aña si ē divisibiy, et Unioem̄ Sua Mā ad alliam p̄eim̄ Mā ā novo acquisita.

Queres Ēū 1.° ā quo in Viuento Sensitivij p̄roducat aña et ejus Unio ad Corpus ab aña Matris an patris an ab Utroque Simul. Resp. produci a Sola aña Matris. Phat, quia in Viuento Sensitivij ū statim, ac tantū Cōitus animat genitum, Constat namq. mares Loquor de Rationabilibus animari quadragesimo die femina vero octogesimo, sed tunc p̄ōt iam Pater ēē Mortuus, imo et si uiuat nihil operatur in Ventre Matris: ḡo a Sola aña Matris p̄roducitur aña et eius Unio ad Mam̄; si viuens est Rationale anima a Solo Deo Creatur et ejus Unio p̄roducitur ab aña Matris. Unde homo solum operatur medio Semine transfuso in Matrem, ex q. Semine, et Semine Matris fiunt ossa, Sanguis iūo et Caro ex Sanguine Matris: Itaq. in eo Semine ex utroque parente introducuntur p̄rius dispositioēs ad p̄ām̄ embrionis, deinde ad p̄ām̄ viuentis, tandem ad p̄ām Rationalem expelentem viuentem, qua iam supponitur expellisse p̄ām̄ embrionis.

Dices: Xpūs Dominus p̄er vām Snām Theologorum meruit Beā Virgini, sicut et alliis p̄redestinatis Suum auxilium grā q. Beā Virgo operata ē aūm̄ supernalem meritorie Maternitatis Dei; sed ū poterat mereri, quin supponeretur existens q.a meritum tantum p̄ōtē ū ē meritum, ū poeē habere bonū ū ē meritorium, sicut posse habere malum ū ē p̄clamindum: ḡo p̄supponebatur existens ante Matrem: ḡo hac ū p̄roduxit Unioē

inter

inter mani etiam et multo minus unio cum hypostasim tam Co-
mpita ꝯ. D. Bēā decurrunt in Comparatiō ad mutuam Causalitatem,
dum q ñ implare xpum ēē Priorem Bēā Virgine in genere
Merendi ipsi illud auxilium, et posteriorem in genere generaba-
tr a Bēā Virge, ꝯ ñ infra ostendemus implare mutuam Cau-
salitatem ēē in diverso genere in Causis Regrentibus extrinsecam, ideo
ñ debemus stare pro Lac dñā.

Soarius Granatensis Cum Communi
Snā asserit xpum prius in ordine intensionis bene operatum meruisse Bēā Virgi illud auxilium q Bēā Virgo
in ordine executionis operata ē, et meruit Maternitatem Dei. ꝯª
hi 1º Quia Vazquez, et Alarcon ñ admitt eos ordines inten-
sionis, et executionis, quia ñ pōt intelligi voluntas efficax Dei de
aliquo obiecto quin sit sufficiens ut ponat in executione quin indi-
geat alia volunte executiua. ꝯtra 2º Quia illi Ordines ñ st
in obiecto sed in volunte Divina; atq voluntas Dei ñ meretur dominum, tam-
ꝗ ē id: qd implari mereri illud qd debet supponere.

Quare melius dum ē ꝯ. Aga. como bº
xpum Dominum fuisse actualiter postulatum q duplicem quam
quarum 1ª dependebat a solo Deo, 2ª a Deo sub et Bēā Virgi,
prius q in statu absolute futuro extensam per eam Actionem
a solo Deo procedentem bene operasse, et moriendo in Cruce
meruisse Bēā Virgi et Antiquis Patribus, Abrahamo, Isaac et Ja-
cobo auxilia grā, ut mererentur procedere ex illis xpum Domi-
num, et sic mei evidens qd ñ potuerint mereri subcam In-
carnationis, sed solam aleterationem, qª ea incarnatio, a qua
tā rāō sui meriti dependebat, iam supponebatur ex terminis a solo
Deo ante extrinsecam antiquorum Patrum.

Queres Ultimo. Vtrum ad rōē produ-
cat unio physica, q producitur aña? Resp. negatiue in

hoc ë evidens q.a aiä producitur a solo Deo, unio vero à matre et Deo simul, sic q.d aões sunt effectäe diversä pro diversitate principiorum: in aliis compositis et patet q. illi sunt diversi: ergo et aões, nam redditur legitime cuili-bet suis distinctis distinctam esse actionem

Disp. 6.a

De Composito

Dividitur hac disp. in duas sect.: in 1.a inquirendum ë an compositum praeter materiam formam et unionem includat aliquid et quomodo distinguatur ab illis: in 2.a an compositum producatur per creationem.

Sectio I.a

An compositum includat aliquid praeter materiam, formam et unionem, et quomodo ab illis distinguatur.

Unica haec sectio unum supponit, et duo inquirenda, supponit namque compositum includere materiam, formam et unionem: ita est omnium, et probatur, quia haec omnia ad compositum essentialiter requiruntur, quolibet namque deficiente deficit compositum, et nil magis essentiale quam illud, per quod sublatum aliquid aliud tollitur: ergo non intelligitur compositum absque his omnibus ac proinde solum dubium ë an praeter materiam formam et unionem aliquid includat et distinguatur a suis partibus sumptis et unitis, quae omnia in §.is sequentibus examinabimus. Sit igitur

§.us I.us

Comp.

Compositum sive ex materia forma et unione includat esse essentiale aliquid aliud

Resolutio Negativa est communissima apud Auctores in Physica disp. 6. Suarez disp. 5. Soc. 1. n. 1. [illegible] Contra [illegible] q. 25. n. 1. S. T. [illegible] n. 4. 14. Prob. 1. q. Compositum accidentale per contrarium Nobis [illegible] non includit aliquid aliud praeter materiam formam et unionem: ergo neque Compositum substantiale. Prob. [illegible] quia sicut partes unitae [illegible] accidentales ad subtotum eam non sunt partes divisim, sed conjunctim per unionem integrantes totum accidentale, ita et partes unitae [illegible] substantiales ad subtotum eam non sunt partes divisim sed conjunctim per unionem; atque in Composito accidentali non alio [illegible] intelligitur compositum: ergo et in Composito substantiali non alio secluso intelligitur Compositum. Prob. 2. quia ut patebit ex solutione argumentorum superfluum est modus quidam substantialis quam ponunt Contrarii: ergo [illegible]

Contrarii [illegible] ab Oviedo, et [illegible] ponit in Composito [illegible] substantiali modum quendam substantialem distinctum a forma, et ab ea, ac unione et materia distinctum, et [illegible] Object. 1. Ideo modus constituit Compositum accidentale ac substantiale Constituit: Nam in Composito substantiali materia est principium operationum actionum saltem Corporearum; in Composito vero accidentali materia est velut vehiculum accidentium: ergo quod materia vocatur [illegible] aliquid esse quod constituit principium illarum actionum. Prob. Arist. quoad partem [illegible] Arist. L. de anima Cap. 4. textu 64. ait: Dicere autem animam irasci, aeque est dicere simile, ac si quispiam diceret animam texere et aedificare; Nam melius est fortasse dicere non animam, sed hominem anima misereri, et discere: ergo ex [illegible] actiones vitales [illegible] [illegible] et a materia, ac per consequens debet illud vocari aliquid esse [illegible]; hoc autem est modus quidam substantialis: ergo [illegible]

In hoc argumento

In hoc arguõ multa inueniunt quæ fa sunt, et bene inquit Diuic; in 1.is enim falsum est formam concurrere effiñ ad operões vitales; 2do aut falsum dicit hoiem vegeti Rlø. intelligendus ē in eē denoãõis, ñ ūo formali quia formalr sola ana vegetat, et hoc constat, qa et hi homo dici intelligens intellectiuus, et tñ vegeo ñ 3 ledit aões intelligendi, et volendi producere effectiue á mã: qo satis Rlø. Abledit quod si forma coarctet mã eē principium operõum corporearum potius fieret tū coarctaõ in ipse ab ipsa forma et spectat hoc, quia dicit animata completa Rlø. in ipse ab ipsa forma, et non ab alius mõ: qo et potens influere in eas aões.

Petit igitur ad arguõm diuersitatem in mã ad formã substãles, ac ad formã accidentales consistere in eo qd forma accidentalis cum supponat totum constitutũ, et intendat producere aliquid a se adeqte distinctũ, fit ex illa et subiecto unum per accidens: forma ūo substãlis semper fit unum per se et subiecto. Aduerte tu hominem dici inuentum vita corporea ñ quia hēat aliquem modum communicatum ab ana, quæ sit principiũ operõũ vitalium, qa aliter mis illa eēt ana, cum esset principium operõũ vitalium; sed qa ana mã specialis mixtans formam corpoream pōt producere operões corporeas, quas utpote specialis continet eminenter; ñ pōt tñ eas operaões extra corpus producere, quia ibi ñ habet organa quæ requiruntur.

Objectio 2a ana vocatur tribuit — materia eē hois, viuentis, corporis Rlø. Sed hoc esse in plurimis distinguitur á mã, ut ē manifestũ, mã enim ñ ē ast, viuens, aut corpus; deinde distinguitur ab ipsa ana, hæc enim cum sit specialis ñ ē ast, aut corpus. Deinde distinguitur ab unioe: qo datur mis quidam substãlis praeter formam formã, et unionem. Petit communem rationalem

praeter

Petr se ipsam, et Unioem Mã Organizata nil aliud Su-
beille Coicare. Itaq Unum ẽ Coicari cũ Eõij, aliij cuuentij,
Corpori &ª. At Eãi nil aliud Sunt, qm ipsa Mã organizata
Aña Eõalij, et Unio, dijguntr quid a Sola Mã organizata, et
a Sola Aña, et a Sola Unioe: at Sunt Sub ipsa Mã organizata
Aña et Unio, et dij gdij Sotlato q3q alio intligitr Eõ, at, uiuens,
Corpus &ª.

Instabitr: Aña Eõalij tribuit Homini
eẽ Corporeum: Sed n̄ Unione q̃ Sit Spcialij: qõ Media entitate
dijta. Rñtr Negõ Maj, Eõ eñ ditr Corporeus Solum ratione
Mã et n̄ Eõe Aña, qª eẽ Corpus explicatr p Cõlatum a Sriuium
Odusit, qd Seuniat Eõe Unius tantũ gij; at Speciale Sicut
et Creatum explicatr p Negoẽm, quã tum Sit Malignantij Red
Solus oã Sibi oppsita.

§.us 21.us

Compositũ distinguatr a suis partib Sub. Sumptis

Non ẽ dubium Compositum Physicum
disting Realitr a qualibet Sui pẽ quia poẽ existere saltem diuinitus
Mã quin exstet Compositum et qª Mã n̄ ẽ Eõ, neq Sibi Aña aut Un-
io, Compositum uõ ẽ Eõ; tñ inqui quio ẽ, et Compositum distinguatur
a partib Simul Sumptis, Seu et detr aliq alia entitas diuersa
a Mã Fñ et Unione, et reliquis partib, Si dentr, realtr distincta.
Ad qm quoesitum resolutio Negiua ẽ Comis intr DD. Sola Media,
Ita Oued. Azã, Telles, et alij quamplurimi Citati a S. Tullo Eẽ
nº 418 Ita et Compsti, apud Joanem a S. Thõa q. 6. arto 2.
Nr. et Cursus Trinit. dijs. 1. q. 20 nº 180.

Pbatr ex Azã, quia Eõ bij ẽ Compositum,
Sd Eõ n̄ distinguitr a Mã Fñã et Unione: qõ neq Compositum. Pbtr
Min, q. et illud, quod Eõ addit Supr Mãm, Fñãm, et Unioem

ē aliquid ipsius Compositi, l n; si n: gō Compositum illud non includit; si ē aliquid l ē totum vel pars; si pars, habetur in-
tentum, quia hinc includitur in Composito, et Consequenter ab his distinguitur; si totum, sub sumptis totum esse non potest;
et probatur hoc, — qª hoc includit etiam animam et materiam:
gō illud additum n ē totum, quia mā et fā integrant Compositum.

Pro materia sunt stant omnes
Scotistæ, ut videre ē apud Lorinum disp. 6. q. 1. nº 3. Ad istam inclinant Cl. Lᵐ Philosophi Cap. 2. q. 1. Arto 3. Tinemus et alii
Recentiores citati á N. Condradino Prolog. dispt. 1ª ex Phō et aliis
textu 27 dividente substantiam in Compositum, materiam, et formam:
gō Compositum distinguitur á mā et fā, aliter n eēt bona divisio.
Retr. Phūm solum velle, qd Compositum distinguatur á materia
et fā divisim sumptis; quia ut sic mā, aut fā n ē Compositum.
et in hoc sic se habet hæc divisio. et Sibi gl. Phus 7 Metaphysica
Cap. 27 ait bis tria non esse sex, b. et b. n ē subiam. Bb
intelligendus ē de bis tria divisim et de B et A ē divisim, qª
collective bis tria sunt sex, B. et A ē Ba.

Objectio 2ª Materia, et forma
sunt causæ Compositi; atqui Cā semp distinguitur a suo effū: ergo
Compositum distinguitur a partibus. Retr. distinguo Maj. sunt Cā Compositi
distributive sumptæ, Cedo Maj. Collective Nego Maj. quia
Collective sunt ipsum Compositum, qd cum ab ipsis partibus
n distinguatur n pōt ab iis Causari, nihil enī ē Cā sui ipsius sed
alterius distincti. Instabis: mā et fā n Causant Compositum,
nisi unitā qª separata n Componunt; sed unita n sumuntur
divisim: gō n Causant Compositum divisim. Retr. distinguendo
min; sed unita n sumuntur divisim, si Considerentur reduplicative, Cedo min, si Considerentur specificative et quā libet
seu se, Nego min: Itaque possum Ego Considerare materiam